

"Arie de afluisteraar"

In de stilte die erop volgde draaide Jolien zich half om op haar stoel en vroeg de jongen die het dichtst bij haar zat aan de tafel waar oude en nieuwe media bediscussieerd werd wat hij vond van dit alles.

‘Van wat?’ vroeg Arie, die ook wel bekend stond als Arianus de Afluisteraar.

‘Nou, van zulke liedjes. Jij bent toch degene die overal komt luisteren en koekeloeren en dan aantekeningen maakt in een schriftje dat je altijd bij je hebt?’

De scholier grijnsde. Hij deed eigenlijk niks anders dan grijnzen. Hij ging grijnzend door het leven zoals Sue Xu glimlachend door het leven ging.

‘Die liedjes, en wat erin tot uitdrukking...’ wilde Jolien aandringen, maar ze werd onderbroken door luidruchtige uitroepen van de overige tafelgenoten die allerlei kinderliedjes uitprobeerden, althans de eerste regels daarvan. De zanglust en joligheid van haar eigen tafel was overgeslagen naar de Media-tafel, zo leek het.

‘*Drie kleine leutertjes... eh... kleutertjes... nee, nee, dat wordt niks, hier kunnen we niks mee.*’

‘*How about: Een karretje dat over de zandweg reed...*’

‘Nee, da’s ook niks. Ik weet wat beters.’

De jongens bogen zich over een stuk papier dat een van hen uit een schriftje gescheurd had. Ze schreven er iets op.

‘Jij hebt toch ook zo’n schriftje op zak, wat noteer je toch steeds?’ vroeg Jolien aan Arie.

Hij haalde zijn schouders op.

‘Alles wat hij hier en daar afluistert,’ antwoordde Anouk voor hem. ‘En veel citaten uit romans waarin hoofdfiguren zich in situaties bevinden waarin ze er achter komen wat anderen met de hoofdpersoon voorhebben of weten of denken. Geheimpjes dus. We hebben Arie laatst z’n schriftje ontfutseld en we lazen allerlei aantekeningen: ik herinner me eentje over een jongen op een piratenschip die zich in een lege ton had verstopt waar appels in hadden gezeten – het was uit Schateiland van R.L. Stevenson. An dan een jongen die achter een schuurdeur stond te luisteren naar zijn stiefbroers... uit een roman van Thomas Mann. Het hoofdpersonage wordt tot paus gekozen aan het eind van het verhaal. En dan een jonge vrouw die een stem hoort via een regenpijp...’

‘Jongens, we zijn er uit,’ riep Jan, tijdelijk genoemd Janius, enthousiast. Hij stond op, liep om de tafel en griste de krant weg die Kakker Koen voor zich had liggen.

‘Hé, ben je nou helemaal uit den kont geschetten,’ protesteerde deze met bekakte stem, ‘hier die krant, ik heb hem nog niet uit, die heb ik met veel moeite kunnen kopen in een winkel met buitenlandse bladen. Geef terug.’ Hij keek uilig omhoog naar de opgeheven hand en krant.

‘De Telegraaf, de krant voor Wakker Nederland,’ sprak Janius de menigte toe. ‘Maar niet heus. Het is de krant voor Slapend Nederland.’ En hij zong uit volle borst:

Slaap mensen slaap

Wie dit leest die is een schaap

Een schaap met witte voetjes

Die slikt alle shit zo zoetjes

Slaap mensen slaap

Een ieder is een schaap

Er werd voor hem geapplaudisseerd, hij gaf Koen zijn krant terug en nam weer plaats.

‘Dit bedoel ik dus, Arie.’ Jolien was vastbesloten de jongen aan het praten te krijgen, hem een respons ontlokken. ‘Wat is nou jouw mening? Wat vind je van die liedjes van je medescholieren? En wat precies noteer je in je schriftje?’

Arie bleef grijnzen, haalde slechts zijn schouders op.

‘Arie de Afluisteraar. Arie de Schouderophaler,’ mompelde Anouk. ‘Prachtig eigenlijk, zo’n naam met een epitheton ornans: Willem de Zwijger, Willem de Veroveraar...’

‘Johan de Hakkelaar, Gerrit de Stotteraar, Steve de Kontschopper...’ vulde een van hen aan.

Jolien trok een vragend gezicht.

‘Steve Brown, die een bekende tv-misdaadverslaggever een keiharde trap onder z’n hol heeft gegeven,’ legde een tafelgenoot uit.

‘Wat heb je tegen mijn Telegraaf,’ protesteerde Kakker Koen nog steeds.

‘Niets. Het had evengoed de Volksverlakkerskrant kunnen wezen,’ beweerde Janius. ‘Of het Leugenblad van het Noorden die ik in Groningen aantrof in het appartement van mijn oudoom toen we die moesten leeghalen na zijn overlijden. Alle kranten zijn één krant, één groot smerig onderdeel van de bedrogindustrie die de Grote Wereldleugens in stand moeten zien te houden.’

‘De Grote Wereldleugens...’ herhaalde Koen met dramatische stem. ‘Hoe groot zijn die wel niet?’

‘Alles bij elkaar zo hoog als het Himalayagebergte... zo diep als de Marianentrog... zo wijd als de Gobiwoestijn.’

‘Anouk ging verder met het bedenken van bekende figuren met een toevoeging. ‘Erik de Engerd...’

‘Ivan de Verschrikkelijke, Vlad the Impaler, Karel de Grote, Frederick de Stijve...’ vulden anderen aan.

‘Hoe zat dat nou met die stem uit de regenpijp,’ wilde Jolien weten.

En weer was het Anouk die antwoordde, Arie grijnsde slechts. ‘In een spookverhaal van D.H. Lawrence ligt een jonge vrouw te zonnebaden op een plat dak en ze hoort de stem van haar tante vlak bij haar die van beneden via de regenpijp omhoog komt. De oude vrouw doet een dutje in een tuinstoel, ze praat in haar slaap. Zo komt de hoofdfiguur achter een verschrikkelijk familiegeheim.’

‘Je mag wel oppassen, Jolien,’ waarschuwde Janius. ‘Je weet toch wel dat Arie in het kamertje naast de jouwe logeert en dat de wanden tussen de vertrekken flinterdun zijn? Ik hoop voor je dat niet praat in je slaap. Arie ligt met een luisterend oor tegen de muur.’

Maar die aantekeningen van Arie hebben jullie dus gelezen,’ zei Jolien.

‘Niet allemaal. Alleen die citaten uit romans. De rest was in een raar geheimschrift. We denken dat Arie belangrijke dingen in Esperanto opschrijft – we weten dat hij lid is van een elitair Esperanto-clubje. En dan schrijft hij dat alles ook nog eens op in spiegelschrift, zoals Leonardo da Vinci dat deed.’

‘Klopt dat, Arie?’ vroeg Jolien hem.

Maar Arie bleef maar grijnzen, hij antwoordde niet.